

Sygn. akt IV KK 182/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **J. M.**

skazanego z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

po rozważeniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 1 czerwca 2016 r.,

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Ka 877/15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie

z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt XI K 119/14/P,

p o s t a n o w i ł:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. kasację pozostawić bez rozpoznania;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Ka 877/15, utrzymał w mocy wydany po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt XI K 119/14/P, skazujący J. M. za czyn art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na dwuletni okres próby.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zarzucając uchybienie polegające na „nie zastosowaniu art. 28 k.k. w sytuacji gdy oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności, iż dom, którego jest współwłaścicielem, w jego elementach istotnych w sprawie a to: futryny frontowe drzwi oraz dwóch szyb w podwójnym oknie nie stanowią znamienia czynu zabronionego cudzej rzeczy w rozumieniu art. 288 par. 1 k.k. a tym wszczęcie postępowania (tak w oryginale – SN) w sytuacji zajścia innej okoliczności wyłączającej ściganie w rozumieniu art. 17 par. 1 pkt 11 k.p.k., tym zajścia jednej z okoliczności wyłączających postępowanie, z art. 439 par. 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 523 par. 4 pkt 1 k.p.k.”

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 523 § 3 k.p.k. stanowi, że kasację na korzyść (taki jest kierunek skargi wniesionej w niniejszej sprawie) można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zgodnie z art. 523 § 4 k.p.k. ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., jak też kasacji wniesionej przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k. Zarzut wystąpienia wspomnianego uchybienia nie może być jednak podniesiony przez stronę bezrefleksyjnie, względnie jawnie zmierzać do ominięcia wspomnianego ograniczenia wnoszenia kasacji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że jedynie formalne powołanie się na uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k., bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 215/14, OSNKW 2015, z. 5, poz. 43 i powołane tam judykaty). Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że w toku długotrwałego postępowania nie wnoszono, w tym w sporządzanych apelacjach, o ocenę zachowania skazanego w aspekcie uregulowania zawartego w art. 28 k.k. Co prawda, nie można wykluczyć sytuacji, gdy dopiero po prawomocnym

zakończeniu postępowania strona, bądź jej przedstawiciel procesowy, zwłaszcza inny niż dotychczas występujący, dostrzeże istotną dla rozstrzygnięcia okoliczność, wcześniej przez sąd nie rozważoną, jednak wypada przyjąć, że nie bez racji prokurator wskazał, iż autor kasacji „na potrzeby postępowania kasacyjnego podniósł nowy zarzut rzekomego działania J. M. w warunkach art. 28 k.k.” oraz ocenił ten zarzut jako „pozorny”. Ważniejsza jest okoliczność, że obrońca zupełnie bezpodstawnie sygnalizuje uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k. Kwestia, czy sprawca pozostawał w błędzie, w tym co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego, stanowi element ustaleń faktycznych, zatem skarżący w istocie zarzuca błąd w tych ustaleniach, polegający na przyjęciu, iż skazany, uszkadzając i niszcząc mienie nie pozostawał w błędzie co do okoliczności, że mienie to było cudze. Stawiając ten zarzut z kolei nie dostrzega, że nawet w razie ustalenia, iż po stronie sprawcy zachodzi błąd określony w art. 28 § 1 k.k., w grę wchodziłaby przesłanka ujęta w pkt 2., a nie 11. art. 17 § 1 k.p.k., co również czyni bezpodstawnym odwołanie się skarżącego do art. 439 k.p.k.

W tym stanie rzeczy należało uznać kasację za niedopuszczalną z mocy ustawy, w konsekwencji uznać za błędną decyzję o jej przyjęciu. Skoro jednak została wydana, Sąd Najwyższy pozostawił tę skargę bez rozpoznania, rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego zgodnie art. 636 § 1, art. 637 § 1 i art. 637a k.p.k.